

Élménybeszámoló

Egy izgalmas angol óra után osztályfőnökünk tudatta velünk, hogy mi is részt vehetünk a szorgos túrázóknak járó jutalomtúrán. Kimondottan örültem neki, hogy a kirándulás két napos, hiszen így sokkal több időnk jut ismerkedésre, csapatépítő játékokra. Nem is szólva az esti hangulatról, az éjszakába nyúló beszélgetésekről – az ottalvós túrák engem mindig az osztálykirándulásra emlékeztetnek.



Ezek reményében szombat hajnalban nem esett nehezemre kipattanni az ágyból, s egy szempillantás alatt a vasútállomáson találtam magam. Csupa, lelkes, indulásra kész lovassysal néztem farkasszemet. A társaság megoszlott, a kis gólyáktól a harmadikosokon keresztül a tanárokig, szülőkig terjedt a skála. És ki ne felejtjük túravezetőnket, Botond bácsit, (aki nélkül, azt hiszem, könnyen eltévedtünk volna). Utunkat megkezdvén a kőszegi vonat elszeparált fülkét foglaltuk el, Szombathelyen átszálltunk, majd Kőszegen a Jurisich Miklós Gimnázium kollégiumát kerítettük be. Egy szusszanásnyi pihenő után ténylegesen megkezdtük a kőkemény, izomformáló túrát.

Vért izzadva másztuk meg a Szabó-hegyet, útközben közelebből is szemügyre vehettük az őszi színes faleveleket, a fényben irizáló szöcskéket, s ezernyi csúszós makkal a lábunk alatt caplattunk fel a meredek hegyfalon. Persze jókedvünk töretlen volt, rengeteget nevtünk, és az ismerkedés közben az idő is gyorsabban telt. Következő megállóhelyünk az Óház-tető volt, az egykori várrom, ami ma kilátóként funkcionál. Megérte felmenni, a kilátás csudaszép, látni Ausztriát, és őszi színükbe öltözött lombkoronák sárgáltak mindenütt. Miután kigyönyörködtük magunkat, a Hétvezér forrásnál mosolygott a kamerába a túrázó csoport. Mindezek után a Kálvária-templomot, és a stációkat vettük szemügyre, s megtudtuk, hogy a Kálvária-hegy alatt húzódó bunkerben őrizték a Szent Koronát 1944 őszén. Végül a Király-völgyben már csak lefele kellett tartanunk az irányt, s ezzel be is fejeződött a szombati nap húzós része. Másfél óra megérdemelt pihenést követően a fáradt túrázókat a Garabonciás Pizzeria finom pizzái várták, majd egy kis éjszakai városnézés.

Visszaérve a szállásra megtapasztalhattuk a - vízforraló hiányában - mikrózott fahéjas-almás tea jóleső melegét, és a koedukált illemhely előnyeit, amit nehéz volt megszokni az otthoni és a lovassys felszereltség után. Kitartásunk és lelkesedésünk meghozta a gyümölcsét, minden túrázó egyedi emblémával ellátott pólót kapott ajándékba. Az este gyorsan eltelt, egyesek kártyapartival, mások tévénézéssel töltötték. Mi egy teljesen új, nevetségesen egyszerű(nek tűnő) játékot ismerhettünk meg, aminek a lényege a pókerarc és az észrevehetetlen hazugság.

Órákig játszottunk, mindössze két dobókockával, s csak hajnalban tértünk nyugovóra. Szerencsére egy órával többet alhattunk az óraátállítás miatt.

Másnap kora reggel útra keltünk, utunk Velembe tartott. Már előre figyelmeztettek, hogy a túra duplája lesz a tegnapiénak, mind hosszában, mind pedig a hegy meredekségét tekintve. Tényleg így volt. Legelőször a Szent Vid-kápolnánál pihentünk meg, majd a Szent kút-forrásnál. A túra alatt szellős nyírfaerdőn haladtunk végig, rendszeresen elolvastuk az infótáblákon az érdekességeket az állatokról, növényekről, stb... Szerencsére a hosszas gyaloglás alatt senki sem unta magát, jó lovassysok lévén angol szólánccal dolgoztattuk meg agytekervényeinket. A csúcsra érve, 884 méter magasan az Írottkő-kilátóról csodáltuk meg a tájat, utána a Kőszegi-hegység legmagasabban fekvő forrásához, a Hörmann-forrúhoz látogattunk el. Következő megállónknál, a Stájerházaknál a fűben fekve élveztük az utolsó októberi melengető napsugarakat.

Még előző este mindenki kapott két cetlit, s ezzel együtt egy küldetést, ennek a lényege a közösség összekovácsolása volt, és a cetlin lévő kérdésekre a választ a többiekkel való beszélgetések után lehetett megkapni. (Pl.: Keress valakit, aki nagy viccesélő/ tud utánozni állathangokat/ irtózik a vértől, stb...) Kibontakoztak az ifjú tehetségek, a jövő humoristái, orvosai, és zuhanyrózsa-mikrofonnal éneklő énekesei is. A küldetés véget ért, ezzel együtt a jutalomkirándulás is. A vonat indulásáig még vetélkedtünk, utána pedig a rettenthetetlen, kemény harcosok (azaz mi) sem bírták tovább, s elszenderedtek. Vasárnap este nyolckor érkeztünk Veszprémbe.

Bőröndünk szennyessel, lábunk izomlással, szívünk pedig emlékekkel lett tele.

Köszönjük Bana Márta és Bertha Ágnes tanárnőknek a lelkes szervezést, és természetesen, várjuk a folytatást.

Borsos Eszter 11. D